

V pondělí už jsem byl zoufalý. Čekajíc na své sezení, den uběhl pomalu. Ztráta mého panictví nezaplašila nesmírnou hrůzu, která mi spočívala na bedrech, připravená zadusit mě panikou. Zformuloval jsem si větu, kterou jsem opakoval, když jsem cítil, že je příliš blízko – jsem sám, cizinec na skále rotující nesmyslném vesmíru. Užívání těchto neadekvátních slov k popsání děsivých pocitů pomáhalo jen trochu, jako dočasné východisko, dokud jsem nemohl svěřit všechna tajemství svému terapeutovi.

„Tak,“ řekl Halston. „Co je nového?“

„Chtěl bych vám říci něco velkého.“ V celém mém těle se odehrávaly nejrůznější podivné reakce: zvonění v uších, žaludeční nevolnost, hrdlo sevřené tak, že z něj slova stěží drala ven.

Halston svažil obočí v pronikavém výrazu, zdůrazněném jeho holou hlavou.

„Proč?“

„Proč?“ žasl jsem.

„Co vás přimělo k tomu, že mi to chcete říct?“

„Nevím,“ našťoval mě. „Zkrátka vám to chci říct.“

„Dobře.“

„Vy nechcete, abych vám to řekl?“

„Tohle je váš čas, můžete mluvit o čem chcete.“

Zavřel jsem oči, abych potlačil hněv, který ve mně vyvolal svou hrou. Když jsem je otevřel, Halston si podpíral bradu a opíral se o bok křesla; tento postoj jakoby naznačoval pouze mírnou zvědavost. „Tak. Co je ta velká věc?“

„Já ...“ Vyslovit to bylo těžší, než jsem očekával. Myslím fyzicky náročné.

V mém nitru všechno vřelo. Mohl bych přísahat, že jsem slyšel své srdce puknout a hrudník se mi naplnil krví. „Lhal jsem o svém otci.“

„Komu jsi lhal o svém otci.“

„Soudci, policii. Nechtěl jsem s ním už žít, tak jsem lhal.“ Najednou byla sklíčenost pryč, úplně se vypařila. Cítil jsem určitou úlevu; zklidnění, které přecházelo do příjemného vyčerpání.